

СПАЙДЪР РОБИНСЪН ДЕСЕРТ ПО ЗАСЛУГИ

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2000

chitanka.info

Рано или късно горе-долу всяка кръчма се сдобива с най-противния досадник от всички: „майтапчията“, дето прави номера. Бих си помислил, че Кръчмата на Калахан трябва да е имунизирана точно срещу този вид циреи — при нас стандартните идиоти, с които повечето кръчми се налага да се примиряват, не виреят: ревливите пияници, войнствените кресльовци и онези, които пият, та дано оглупеят. Сякаш някакъв вид защитно заклинание се грижи единствените хора, които се натъкват на тази кръчма, да са онези, които трябва, онези, които няма как да не я намерят.

Но много, много рядко някой беглец от „Росна капка“ случайно се сбърква да влезе — обикновено колкото да ни накара да оценим отсъствието му, след като си тръгне. Например имаше един, чиято етническа принадлежност не бих могъл да определя, без страшно много италианци да ми се ядосат — от онези, дето се лепват за джубокса. Той направи на Калахан предложение, което Майк на свой ред не можа да откаже — така че не си и направи труда да отказва. Счупените ръце на онзи всъщност заздравяха, доколкото знам, но амнезията така и не му мина. Имаше и един господинчо, дето си беше довел младичката секретарка да я напива с плътски цели. Онази вечер Калахан го раздаваше нещо немарлив: кой знае как всичкото безалкохолно попадеше в нейната чаша, а всичката водка — в неговата. Когато онзи се събуди, се събуди нейде на майната си, минус секретарка и чифт доста гъзарски панталонки.

Но когато цъфна и майтапчията с номерата, човекът, който му поправи каруцата, не беше Калахан, а Док Уебстър.

Беше петък вечер и кръчмата беше по-претъпкана от публичен дом в деня с намаление. Еди Бързака споделяше столчето си пред пианото с още трима. Калахан и Том Хауптман се суетяха зад бара, позаети и от джудже катерач. Къорав фъстък не бе останал за мезе на бирата. Колкото до мен, бях притиснат на сандвич между Док Уебстър и Ноа Гонсалес на бара — усещах натиска на хидравличното налягане и ми се искаше тази стена от народ между мен и пиенето ми да я нямаше.

Предполагам, че тъкмо огромният брой коли, пръснати навън по паркинга, бе накарал тоя гъз садист да реши, че е намерил тъкмо

мястото да си изиграе страхотното номерче. Сега като си помисля, може би в края на краищата наистина тъкмо съдбата го бе довела при Калахан.

Във всеки случай той си запробива с лакти път през тълпата, обкръжен от двете страни от двете си другарчета, някъде към единайсет часа, и тримата заеха позиция на бара точно до Док. Мярнах ги с ъгълчето на окоето си и зяпнах като риба, болна от тетанус. Оня в средата беше чисто и просто най-грозният мъж, който някога бях виждал.

Когато някой си поиска кекс, на онзи му се счу „секс“ и той поиска много, много. Брадичката му и адамовата му ябълка приличаха на братя близнаци в двуетажно легло, носят му като че растеше настрани, а очите му бяха с различни размери. Ушите му бяха толкова щръкнали, че отпред изглеждаше като такси, задало се насреща ти с отворени врати, а косата му приличаше на ливада с избуял райграс. Най-дългите косми излизаха от ноздрите му. Щом стигна бара, часовникът над касата спря и хич не го и обвинявам за което. Забравих за пикочния си мехур и глътнах на един дъх питието, което си ближех от сума ти време.

Док забеляза физиономията ми и изви грамадата на тялото си, за да погледне — и за една бройка да си изтърве чашата със скоча. А трябва да знаете, че Док твърдо вярва в ирландската легенда, че в Деня на Страшния съд ще ви пхнат с главата надолу в бъчва, съдържаща всичкия алкохол, дето сте го изпили, и ако се удавите — право в Ада. Дори и Калахан потръпна.

Типът погледна съвсем обикновените си на вид съучастници от двете си страни, измъкна шепа доларови банкноти от джоба на спортното си сако и поръча:

— Уискита и бири.

Шумът в тълпата бе почнал да стихва. Народът бе почнал да забелязва привидението и думите му се чува съвсем ясно.

Пурата на Калахан пропътува от единия ъгъл на устата му до другия. Той сви широките си рамене и нареди отпреде им три уискита и три халби бира, без да отлепя очи от типа в средата.

Тримцата надигнаха уискитата, гаврътнаха ги, после повториха същото и с бирите.

— Пак — обади се грозникът и Калахан им напълни отново чашите.

Вторият рунд мина кажи-речи по-бързо и от първия.

— Пак.

Калахан примига, пак сви рамене и им сипа наново.

Гъл-гъл-гъл.

Вижте сега, дори и в Кръчмата на Калахан в петък вечер, сред някои от най-преданите на пиенето пияници, които някога са се опитвали да надвият сюнгер, такова нещо няма как да не привлече известно внимание. Тишината беше почти пълна. Някои от момчетата в далечните ъгли започнаха да се катерят по масите и по столовете, за да могат да виждат. И имаше толкова изпружени вратове, че на някой намествач на кокали да му се завие свят от радост. На пианото Еди Бързака почна да приема залози колко рунда още биха могли да издеят тримата непознати.

След като и шестият комплект от уискита с бири биде налян и надлежно прелян, Калахан се опита да ги спре.

— Съжалявам, господа. Ако искате да се самоубивате, по-добре си намерете друга кръчма, разбрахте ли?

Двамата флангови кимнаха, но грозникът бръкна отново в джоба на спортното си сако, извади една китайска клечка и я закрепил на показалеца си.

— Питър плет плете, по три пръта преплита — произнесе той ясно и отчетливо. — Непротивоконституционствувателствувайте. Шише се суши на шосе. Чичковите червенотиквеничковчета...

И продължи така, докато Калахан, след като се спогледа с Док Уебстър, сложи пред него нова чаша. Онзи млъкна и глътна пиячката, метна подире ѝ една бира и зачака очаквателно.

Калахан въздъхна и отвори нова бутилка. По етикета познах, че това е оцветената вода, която Том Хауптман пие, когато е на работа (като обяснява на всеки, който иска да слуша, че „за джин с дъх се плаща“). Предполагам, че едрият барман бе решил, че тая мутра вече е толкова напреднала с материала, че надали ще забележи.

Но щом посегна да му налее, грозноватичкият клиент затули чашата си с длан.

— Я чакай... — рече той немощно и изведнъж гласът му трепна, — де... де... да знам. Може би... Ох, Боже, нещо май не ми е добре.

Аз май ще... — Той се хвана за корема, наведе се над бара и по тезгяха се ливна гнилост и зараза.

В цялата кръчма се надигна мощен стон на отвращение, а момчетата със слаби стомаси си запробиваха път към вратата.

Но *истинското* паническо бягство започна, когато двамата спътници на злочестия непознат, ухилени до уши, извадиха чифт лъжици и си гребнаха.

Бих си заложил изкуственото чене, че в петък вечер нищо по-дребно от земетресение не би могло да изпразни Кръчмата на Калахан, но това, дето стана, без малко да успее. Народът побягна във всички посоки — през входната врата, през задната, дори през *прозорците*. Потрес бе изписан на всяко лице, а гъгниви стонове на ужас глъхнеха в нощта.

Когато димът се разнесе и суматохата стихна, Калахан, Док и аз бяхме единствените оцелели. Дори и несломимият Калахан изглеждаше смутен. Том се беше проснал като труп студен зад бара.

И тоя проклет луд с номера си и двете му дружки се обърнаха, огледаха празната кръчма и взеха да се хият така гръмогласно, че щяха да се пръснат, да се шляпат по бедрата и да се тупат по раменете.

— Какво, *по дяволите*... — започнах, а грозникът, на който като че вече му беше минало и заминало, се обърна с лице към мен, като продължаваше да се хили до припадък. После отвори спортното си сако и разкри една гумена грейка, закачена за вътрешния му джоб.

— Говежда яхния — изхълца той и приятелчетата му се разхилиха още по-силно.

Калахан смени цвета си от бледозеленаяркочервен, ръката му потъна под бара и се появи отново стиснала бухалка.

— Не, Майк! — викнах аз. — Недей! Знам какво ти е, но просто съществува невероятният шанс някой съд нейде по света да те осъди.

Мускулите на челюстта му се издуха, но той се овладя и отпусна бухалката. Грите пияндета продължаваха да се кикотят, без да забелязват нищо.

— ДОБРЕ, да му се не види — ревна Калахан. — Направихте си кефа. А сега разкарайте тоя боклук от тезгяха ми и се измитайте, преди да съм ви пречукал. — Забелязах ухиления до уши Док и се стреснах. Някак си не вървеше да си пада по подобни майтапи.

Тримата умници най-последно подушиха опасността и се захванаха да огребват остатъците от яхнията. За нула време тезгяхът придоби сравнително чист вид. Грозният майтапчия предложи на Калахан десетарка за компенсация и замалко да си я глътне за десерт. Като продължаваха да се хият като дебили, те се отправиха към вратата и се загубиха в нощта.

Калахан забеляза усмивката на Док и го изгледа на кръв, все още бесен.

— Ти пък какво се хилиш като пача, по дяволите! — изръмжа той и усмивката на Док разцъфна още повече.

— Майк, виждал съм го този номер веднъж преди — рече той.

Веднага се сетих какво ще става.

— Това прави ли го смешен?

— Не, дявол го взел.

— Ами тогава?

— Стомахът на този тип сигурно е доста як, щом издържа на всичкото това пиене — обясни радостно Док, — но се чудя как ли ще се хареса и на него, и на приятелчетата му мерудийката, дето я турих на яхнийката им, докато бяха с гръб към бара.

Док разтвори пухкавия си юмрук — в него имаше малко шишенце с етикет „слабителен серум“.

Калахан се облеци... и се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.